

угодие чела, зад горещи клетви за верност. Кой мамеше? Кой се представяше за лъжлив приятел? Кого да подозираш? Може би предателят бе наблизно. Може би най-довереният, най-преданият...

Петър въздъхна. Отново се отпусна тежко в креслото си.

До него стигна тихият глас на мъдрия архиепископ:

- Знаеш ли някога как Телериг узнал неверните си люде?

Той писал на византийския император Константина, че му омръзнало да управлява такъв вироглав народ като неговия, че примерът на предшествениците му, избити от собствените си поданица, не му предвещавят друго, <sup>освен</sup> насилствена смърт и че той се решил, като хан Сабин, ~~да отиде~~ да прекара края на живота си в мир и сигурност при императора. Но, че нямало лица, на които да се довери, за да ~~могат~~ да му помогнат да избяга с цялото си семейство в Цариград. И затова моли императора да му съобщи, дали има някои приближени в България, които биха могли да му помогнат. Ако има, тогава да му изпрати веднага имената им, за да влезе във връзка с тях и да подготви бягството си... Глупавият Константин се хванал на примката. Изпратил на Телерига имената на всичките си преданци люде в българския дрорец. И, разбира се, още на следния ден, след като хана получил имената им, приятелите на Византия били жестоко избити...

- Виж, това е работа за Иваница... - се усмихна Петър, - Той би могъл да измисли подобна дяволия...

Навън стражите чукаха с <sup>с</sup> пътиците на копията си в чест на някой знатен гост. Прислужникът бързо отметна завесата на вратата и пропусна едрата снага на логотета княз Белота.

Лицето му бе мрачно, Той поздрави и бързо се отправи към цари и архиепископа:

- Снощи Иванковите люде пак са се събрали у Николица.